

Arrest

nr. 173 948 van 1 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. WARLOP en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 31 augustus 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 3 september 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 1 december 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 8 april 2016.

1.3. Op 18 april 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 19 april 2016 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger van Arabische origine en aanhanger van het sjiiitische geloof. U woonde samen met uw moeder en drie broers in de Hay al-Amri wijk te Bagdad.

In april 2012 begon u te werken bij de politie. U was gestationeerd in een kazerne in de provincie Diyala. Uw werk bestond erin om checkpoints te bemannen. Af en toe verrichtte u met uw eenheid arrestaties van verdachten.

In maart 2015 werd uw eenheid voor het eerst uitgestuurd naar de provincie Salahadin. Daar werden jullie ingeschakeld in de strijd tegen Daesh, samen met de sjiiitische vrijwilligersmilities. Tien dagen aan het front werden telkens afgewisseld met 5 dagen verlof, dit gedurende vier maanden. De omstandigheden waren moeilijk. Enerzijds lagen jullie constant onder vuur van Daesh. Anderzijds hadden jullie de milities in jullie rug, die jullie beletten om terug te trekken. Eenmaal werd een collega-politieagent bij het terugtrekken doorgeschoten door een militielid. Begin augustus 2015 was u terug thuis in Bagdad tijdens een verlofperiode. U besloot om niet meer terug te keren naar uw post, omdat u niet meer tegen Daesh wilde vechten, omdat u niet meer met de milities wilde samenwerken en omdat u niet wilde sneuvelen in de strijd. U vroeg een reispaspoort aan bij de bevoegde instantie.

Op 17 augustus 2015 vertrok u met het vliegtuig vanuit Bagdad naar Turkije. U vertrok uit Bodrum met de boot naar het eiland Kos. Vervolgens reisde u verder via de Balkanroute naar Europa. Op 31 augustus 2015 kwam u aan in België. Op 3 september 2015 werd uw asielaanvraag geregistreerd.

B. Motivering

U verklaart dat u bij terugkeer naar Irak zult worden veroordeeld tot een lange gevangenisstraf omdat u uw post als politieagent ongewettigd zou hebben verlaten. U vreest dat u omwille van deze reden ook door de milities kunt worden vermoord. U verwijst ook naar de algemene veiligheidssituatie in Irak als reden voor uw vertrek uit het land.

Wat uw vrees betreft om bij een terugkeer naar Irak omwille van uw ongewettigde afwezigheid bij de politie voor lange tijd in de gevangenis opgesloten te worden of zelfs terechtgesteld te worden door de milities (CGVS, p. 16-17), merkt het CGVS vooreerst op dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen (cf. COI Focus in bijlage). De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid noch wordt er melding gemaakt van andere problemen voor politiemannen die hun post verlaten hebben. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikt bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt. Toen u werd geconfronteerd met deze vaststellingen antwoordde u louter dat deze informatie niet correct is en dat er wel degelijk lange gevangenisstraffen tot 15 jaar worden gegeven aan politieagenten die ongewettigd afwezig zijn (CGVS, p. 17). Het Commissariaat-generaal merkt op dat u echter geen enkel objectief element aanreikt ter ondersteuning van deze bewering.

Wat betreft uw bewering dat het in Irak voor politieagenten onmogelijk zou zijn om op een normale manier ontslag te nemen van hun werk, kan overigens nogmaals worden benadrukt dat uit voormelde informatie blijkt dat er wel degelijk een mogelijkheid bestaat om op een normale manier ontslag te nemen bij de politie, maar dat de administratieve procedure hiervoor, gelet op de huidige omstandigheden, enige tijd in beslag kan nemen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van uw bewering dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u ongewettigd afwezig bent gebleven. Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal toonde u enkel een foto met bijgevoegde tekst op uw smartphone, die volgens uw bewering op Facebook werd geplaatst door iemand van uw vroegere politie-eenheid. U beweerde dat dit een boodschap is van het hoofd van de Iraakse politie aan gedeserteerde politieagenten dat 'er nog geen beslissing is voor diegenen die deserteur zijn', wat volgens u aantoonde dat politieagenten die hun werk hebben verlaten wel degelijk zwaar worden gestraft (CGVS, p. 17-18). Het Commissariaat-generaal meent dat de bewijswaarde van een dergelijke foto met opschrift, die u naar eigen zeggen op Facebook hebt gevonden, gering is, gezien dergelijk stuk gemakkelijk zelf kan worden gefabriceerd. Voor het overige brengt u geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat u daadwerkelijk strafrechtelijk vervolgd zou worden. In dit verband kan eveneens worden opgemerkt dat u zelf verklaarde dat er na uw vertrek uit uw land niemand op uw adres, waar uw familie woont, naar u is komen informeren om te kijken waar u bent of waarom u niet meer op uw werk bent verschenen (CGVS, p. 18).

De documenten die u voorlegde, kunnen bovenstaande appreciatie niet weerleggen. Uw identiteitskaart, uw woonstkaart en uw rantsoenkaart, attesteren uw identiteit, die in deze beslissing niet in vraag wordt gesteld. Uw badge, het attest van opleiding, het attest van verlof en de foto's bewijzen uw werk bij de politie, wat evenmin ter discussie staat.

Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden omwille van het loutere feit dat u ongewettigd afwezig zou zijn als politieagent.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is.

Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 (A) 2 van het Verdrag van Genève, de artikelen 48/3, §2, §4, en §5, 48/5, §2 en §3, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, stelt verzoeker niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing. Verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven en stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn nood aan 'doeltreffende' en 'niet-tijdelijke' bescherming op geen enkel moment heeft onderzocht. Hij benadrukt hierbij dat hij als politieagent een bijzonder profiel heeft en verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad (arrest nr. 115 692 van 13 december 2013). Hij meent dan ook dat hij als vluchteling dient te worden erkend.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, betwist verzoeker het besluit van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker werpt op dat het Commissariaat-generaal zich baseert op de COI Focus van 6 oktober 2015, die aldus dateert van zeven maanden geleden. De situatie in Irak verandert evenwel voortdurend en er zijn veel objectieve bronnen die de cijfers en de argumenten van het Commissariaat-generaal tegenspreken, aldus verzoeker, die te dezen citeert uit een aantal recente rapporten en persartikels. Verzoeker stelt dat hij aldus verschillende redenen heeft om een onmenselijke behandeling te vrezen en dat het duidelijk is dat hij in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar Bagdad, Irak.

2.3.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3.2. Op 19 augustus 2016 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden. Het betreft de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 23 juni 2016 en de COI Focus "*Irak. Addendum. De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*" van 12 augustus 2016.

Op 22 augustus 2016 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden. Het betreft het document "*Musings on Iraq, Security in Iraq, Aug 8-14, 2016*" van 16 augustus 2016.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn vrees om bij een terugkeer naar Irak omwille van zijn ongewettigde afwezigheid bij de politie voor lange tijd in de gevangenis opgesloten te worden of zelfs terechtgesteld te worden door de milities niet in overeenstemming te brengen is met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat de doodstraf niet bij wet voorzien is bij ongewettigde afwezigheid, dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel, dat er geen gevallen bekend zijn van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid en dat veel politielui die ontslag willen nemen verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag omdat dit minder tijdrovend is, en hij geen overtuigende concrete elementen aanreikt die kunnen aantonen dat zijn situatie hiervan afwijkt, (ii) zijn bewering dat het in Irak voor politieagenten onmogelijk zou zijn om op een normale manier ontslag te nemen van hun werk wordt tegengesproken door de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat er wel degelijk een mogelijkheid bestaat om op een normale manier ontslag te nemen bij de politie maar dat de administratieve procedure hiervoor, gelet op de huidige omstandigheden, enige tijd in beslag kan nemen, (iii) hij geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van zijn bewering dat de Iraakse autoriteiten hem daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat hij ongewettigd afwezig is gebleven, zoals wordt toegelicht, en hij zelf verklaarde dat er na zijn vertrek niemand op zijn adres, waar zijn familie woont, naar hem is komen informeren om te kijken waar hij is of waarom hij niet meer op zijn werk is verschenen, (iv) de door hem voorgelegde documenten bovenstaande appreciatie niet kunnen weerleggen daar zijn identiteit en zijn werk bij de politie niet ter discussie staan en (v) hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning

van een internationale beschermingsstatus, na grondige analyse van de beschikbare informatie dient te worden besloten dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld dat niet wordt getwijfeld aan verzoekers tewerkstelling als politieagent. De door verzoeker voorgelegde documenten omtrent zijn functie en zijn verklaringen in dit verband worden aldus door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voldoende bewijskrachtig geacht.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt, mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan vastgesteld worden omwille van het loutere feit dat hij ongewettigd afwezig zou zijn als politieagent. Verzoekers profiel als politieagent *an sich* wordt evenwel niet in de besluitvorming betrokken. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar arrest nr. 115 692 van de Raad van 13 december 2013, waarin de vluchtelingenstatus werd erkend van een Iraaks asielzoeker die lid was van de Federale politie en van de inlichtingendienst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Ook de commissaris-generaal had in dit dossier reeds geoordeeld *“Gezien de huidige veiligheidssituatie in Irak waarbij leden van veiligheidsdiensten aanzien kunnen worden als een risico profiel, kan in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie allerminst worden uitgesloten.”* Uit de *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq”* van 31 mei 2012, waarnaar wordt verwezen in het in de bestreden beslissing aangehaalde *“UNHCR Position on Returns to Iraq”* van oktober 2014, blijkt inderdaad dat politieagenten een risicoprofiel hebben. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt echter dat rekening werd gehouden met dit risicoprofiel of dat werd onderzocht of in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn functie als politieagent kan worden aangenomen. De Raad wijst er te dezen op dat er nochtans een zekere onderzoeksplicht rust op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zeker wanneer er, zoals *in casu* in een dossier aanwijzingen zijn dat het om een persoon gaat die tot een bepaalde risicogroep behoort. Aangezien de bestreden beslissing geen motivering in die zin bevat, kan de Raad slechts vaststellen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te kort is gekomen aan de onderzoeksplicht die op hem rust.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 april 2016 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS